

UCHWAŁA Nr 365 RADY MINISTRÓW

z dnia 20 września 1961 r.

w sprawie usprawnienia gospodarki remontowej.

W związku ze stwierdzonymi zaniedbaniami w gospodarce remontowej, a w szczególności w związku z niepełnym wprowadzeniem zasad systemu planowo-zapobiegawczych remontów, osłabieniem działalności służb remontowych, trudnościami występującymi w wykonawstwie remontów oraz w celu usunięcia przyczyn hamujących stworzenie właściwych warunków niezbędnych do utrzymania środków trwałych w należyтым stanie i pełnego wykorzystania tych środków dla celów produkcyjnych i usługowych — Rada Ministrów uchwala, co następuje:

I. Organizacja służb remontowych.

§ 1. 1. W związku z występującymi w niektórych ministerstwach, zjednoczeniach i przedsiębiorstwach zaniedbaniami w gospodarce remontowej, spowodowanymi osłabieniem działalności komórek organizacyjnych i stanowisk pracy do spraw kierowania gospodarką remontową oraz planowania i wykonywania remontów, zwanych dalej „służbą remontową”, zobowiązuje się ministrów (kierowników urzędów centralnych) i prezydów wojewódzkich rad narodowych do przeanalizowania w tym zakresie stanu faktycznego w nadzorowanych jednostkach organizacyjnych w terminie do dnia 30 listopada 1961 r.

2. W zależności od wyników analizy, o której mowa w ust. 1, właściwi ministrowie oraz prezydów wojewódzkich rad narodowych spowodują wprowadzenie do dnia 31 grudnia 1961 r. niezbędnych zmian, mających na celu prawidłową organizację i obsadę służb remontowych w przedsiębiorstwach i innych podległych im jednostkach organizacyjnych, zjednoczeniach (jednostkach równorzędnych) oraz w ministerstwach,

3. Przy wprowadzaniu zmian, o których mowa w ust. 2, należy w szczególności uwzględnić:

- 1) konieczność podniesienia roli i znaczenia służb remontowych, ulepszenia ich organizacji i kierownictwa oraz stworzenia warunków umożliwiających zatrudnienie na

kierowniczych stanowiskach pracowników o wysokich kwalifikacjach,

- 2) obowiązki, uprawnienia i odpowiedzialność — wobec kierownika danej jednostki organizacyjnej — osób, którym powierzono kierowanie gospodarką remontową w tej jednostce,
- 3) podstawowe funkcje komórek organizacyjnych zajmujących się gospodarką remontową na podstawie obowiązujących przepisów w sprawie systemu planowo-zapobiegawczych remontów.

II. Realizacja systemu planowo-zapobiegawczych remontów.

§ 2. 1. Zobowiązuje się ministrów i prezydów wojewódzkich rad narodowych do:

- 1) skontrolowania i przeanalizowania wydanych aktów normatywnych wprowadzających system planowo-zapobiegawczych remontów w podległych jednostkach organizacyjnych,
- 2) zbadania, czy ustalone w branżowych instrukcjach o systemie planowo-zapobiegawczych remontów normatywy remontowe dla użytkowanych środków trwałych, a w szczególności cykle remontowe, okresy międzyremontowe, przestoje remontowe są nadal aktualne, czy są w praktyce przestrzegane i czy stanowią dostateczną podstawę do planowania i realizacji remontów,
- 3) zbadania, czy będąca do dyspozycji dokumentacja techniczno-ruchowa dla maszyn i urządzeń produkcyjnych oraz dokumentacja techniczna dla pozostałych środków trwałych jest pod względem jakości i kompletności przydatna i wykorzystywana do zapewnienia warunków dla właściwej eksploatacji, konserwacji, przeglądów i remontów.

2. Czynności, o których mowa w ust. 1 pkt 2 i 3, powinny być przeprowadzone w terminie do dnia 30 listopada 1961 r.

§ 3. 1. W zależności od stwierdzonego stanu faktycznego w zakresie aktów normatywnych wprowadzających system planowo-zapobiegawczych remontów, stosowania normatywów remontowych w planowaniu i realizacji remontów oraz w zakresie dokumentacji techniczno-ruchowej właściwi ministrowie zapewnią w terminie do dnia 31 grudnia 1961 r. w podległych i nadzorowanych jednostkach objętych planem centralnym i planem terenowym:

- 1) zatwierdzenie instrukcji o systemie planowo-zapobiegawczych remontów i wprowadzenie tego systemu w tych jednostkach organizacyjnych, w których dotychczas system ten nie został wprowadzony,
- 2) wprowadzenie do istniejących aktów normatywnych dotyczących systemu planowo-zapobiegawczych remontów niezbędnych zmian mających na celu:
 - a) aktualizację, rozszerzenie i dostosowanie do nowych osiągnięć technicznych normatywów remontowych dla wszystkich użytkowanych środków trwałych,
 - b) wprowadzenie dyscypliny i odpowiedzialności w stosowaniu i przestrzeganiu zasad systemu planowo-zapobiegawczych remontów,
 - c) sporządzanie przez użytkowników środków trwałych harmonogramów remontów (rocznych, kwartalnych i ewentualnie miesięcznych) zawierających planowane i faktyczne terminy przeglądów, remontów bieżących, średnich i kapitalnych,
- 3) podjęcie środków niezbędnych do uzupełnienia i skompletowania dokumentacji techniczno-ruchowej dla użytkowanych maszyn i urządzeń,
- 4) wprowadzenie obowiązku zaktualizowania lub założenia i prowadzenia dla każdego użytkowanego środka trwałego (z wyjątkiem drobnych urządzeń o niewielkiej wartości i wymagających prostych zabiegów remontowych) karty remontowej lub innego dokumentu zawierającego — oprócz charakterystyki technicznej — następujące dane:
 - a) ustalone normatywy remontowe (cykl i okresy międzyremontowe i inne),
 - b) planowane terminy przeglądów i poszczególnych rodzajów remontów,
 - c) faktyczne terminy przeprowadzonych remontów,
 - d) poniesione koszty remontów, a dla występujących w znacznych ilościach środków trwałych i powtarzalnych remontów tych środków należy ponadto podać ilość roboczogodzin, liczbę robotników, koszt robocizny bezpośredniej i ogólnej oraz koszty materiałowe.

2. Zobowiązuje się ministrów nadzorujących przedsiębiorstwa produkujące maszyny i urządzenia, a w szczególności Ministra Przemysłu Ciężkiego, do wydania w terminie do dnia 31 października 1961 r. zarządzeń wprowadzających obowiązek nawiązania bezpośrednich, okresowych kontaktów pomiędzy konstruktorami i producentami maszyn i urządzeń produkcyjnych a użytkownikami tych maszyn w wyznaczonych przedsiębiorstwach w celu:

- 1) stwierdzenia, czy dokumentacja techniczno-ruchowa, dostarczana zgodnie z przepisami uchwały nr 757. Prezydium Rządu z dnia 30 października 1954 r. w sprawie obowiązku sporządzania i dostarczania dokumentacji techniczno-ruchowej dla maszyn i urządzeń, sprzętu i aparatury technicznej (Monitor Polski Nr 115, poz. 1644), jest pod względem zakresu, treści i formy przydatna do właściwej eksploatacji, konserwacji i remontów oraz, w zależności od wyników przeprowadzanych

konsultacji, wprowadzania odpowiednich zmian i udoskonaleń tej dokumentacji,

- 2) zbadania okresów zużycia części zamiennych, zwłaszcza szybko zużywających się,
- 3) zapoznania się z opinią i uwagami użytkowników w zakresie ewentualnych wad lub usterek, które ujawniły się w wyprodukowanych maszynach w czasie ich eksploatacji, i wykorzystania tych uwag do usunięcia stwierdzonych wad lub usterek w dalszych seriach produkcji,
- 4) zbadania, czy produkowane przez użytkowników maszyn części zamienne niezbędne do remontów maszyn nie wpływają na obniżenie parametrów technicznych maszyn wskutek stosowania przy produkcji tych części niewłaściwych materiałów, niewłaściwej technologii produkcji i niedostatecznej dokładności obróbki.

3. W zarządzeniach, o których mowa w ust. 2, właściwi ministrowie zobowiążą podległe im jednostki nadrzędne przedsiębiorstw produkujących maszyny i urządzenia do zorganizowania kontroli wywiązywania się z obowiązku nawiązywania bezpośredniego kontaktu z wyznaczonymi użytkownikami maszyn oraz do analizowania i realizacji wniosków wynikających z tych kontaktów.

III. Produkcja i dostawy części zamiennych oraz zaopatrzenie materiałowe dla remontów.

§ 4. 1. Zobowiązuje się ministrów nadzorujących przedsiębiorstwa produkujące maszyny i urządzenia oraz Przewodniczącego Komitetu Drobnej Wytwórczości do wydania zarządzeń wprowadzających obowiązek produkowania i dostarczania przez te przedsiębiorstwa części zamiennych, niezbędnych do remontów maszyn i urządzeń wyprodukowanych w okresie ubiegłym oraz produkowanych bieżąco, w ciągu całego okresu użytkowania tych maszyn i urządzeń.

2. Zarządzenia, o których mowa w ust. 1, powinny uwzględniać następujące ogólne zasady:

- 1) przy dostawach nowych maszyn producenci maszyn powinni dostarczać wraz z maszyną dokumentację techniczno-ruchową oraz komplet części szybko zużywających się, aby zapewnić ciągłość ruchu w pierwszym okresie użytkowania,
- 2) w specyfikacji części zamiennych zawartej w dokumentacji techniczno-ruchowej powinny być wyodrębnione te wszystkie części zamienne (z wyjątkiem części znormalizowanych, jak np. łożyska toczne), które są wymieniane na nowe przy remontach bieżących, średnich i kapitalnych i które powinny być dostarczane użytkownikom maszyn przez producentów maszyn; zawarta w dokumentacji techniczno-ruchowej specyfikacja wszystkich części zamiennych lub specyfikacja zawarta w katalogach części zamiennych powinna zawierać określenia i dane niezbędne do ścisłego zamówienia tych części przez użytkowników maszyn; jeżeli części zamienne niezbędne do remontów maszyn nie będą dostarczane przez producentów maszyn, lecz przez wyznaczone i powołane do tego celu inne przedsiębiorstwa, należy w dokumentacji techniczno-ruchowej lub w odrębnych dokumentach wydanych przez producentów maszyn i dostarczanych użytkownikom maszyn wskazać producentów części zamiennych,
- 3) w rocznych i kwartalnych planach produkcji przedsiębiorstw produkujących maszyny powinna być wydzielona wartościowo oraz ilościowo w podstawowych asortymentach produkcja części zamiennych, niezbędnych do remontów wyprodukowanych maszyn.

3. Zobowiązuje się Przewodniczącego Komisji Planowania przy Radzie Ministrów do wydania w terminie do dnia

30 listopada 1961 r. wytycznych w sprawie ogólnych zasad planowania produkcji części zamiennych.

§ 5. 1. Zobowiązuje się jednostki organizacyjne zamawiające w przedsiębiorstwach handlu zagranicznego maszyny i urządzenia z importu do równoczesnego zamawiania — przy zapewnieniu środków dewizowych — nie produkowanych w kraju części zamiennych, niezbędnych do zabezpieczenia ciągłości ruchu w pierwszym okresie użytkowania oraz do czasu podjęcia produkcji tych części w kraju.

2. Zobowiązuje się ministrów, którym podlegają przedsiębiorstwa użytkujące maszyny i urządzenia z importu, do opracowywania w porozumieniu z Ministrem Handlu Zagranicznego wniosków dotyczących zorganizowania w kraju produkcji części zamiennych niezbędnych do remontów importowanych maszyn i w razie potrzeby przedstawiania tych wniosków Przewodniczącemu Komisji Planowania przy Radzie Ministrów.

3. Zobowiązuje się Przewodniczącemu Komisji Planowania przy Radzie Ministrów do wyznaczania — na wniosek zainteresowanych ministrów — przedsiębiorstw, które zostaną zobowiązane do produkowania części zamiennych do importowanych w poprzednich okresach maszyn i urządzeń.

§ 6. W celu zapewnienia prawidłowego zaopatrzenia krajowych użytkowników maszyn i urządzeń pochodzących z importu w części zamiennie zobowiązuje się Ministra Handlu Zagranicznego do wydania odpowiednich poleceń przedsiębiorstwom handlu zagranicznego dotyczących zasad:

- 1) dostarczania, zgodnie z obowiązującymi przepisami, dla każdej importowanej maszyny dokumentacji techniczno-ruchowej niezbędnej do prawidłowego montażu, uruchomienia, eksploatacji, konserwacji i remontów,
- 2) zamawiania i dostarczania wraz z maszyną lub urządzeniem kompletu części zamiennych, które nie są produkowane w kraju, a które ulegają zużyciu w okresie krótszym od dwu lat,
- 3) zapewnienia dostaw części zamiennych, nie produkowanych w kraju, a niezbędnych do remontów maszyn i urządzeń importowanych bieżąco lub w okresach poprzednich,
- 4) opracowywania i przedstawiania właściwym organom — w porozumieniu z odbiorcami importowanych w znacznych ilościach maszyn i urządzeń — wniosków dotyczących zorganizowania produkcji części zamiennych niezbędnych do remontów tych maszyn i urządzeń.

§ 7. 1. Zobowiązuje się jednostki organizacyjne bilansujące oraz przydzielające zaopatrzenie materiałowe, aby w pełni uwzględniły uzasadnione potrzeby materiałowe na cele remontowe.

2. Zobowiązuje się jednostki organizacyjne realizujące zamówienia na materiały i części zamiennie, aby w pełni zapewniały pokrycie niezbędnych potrzeb dla realizacji zaplanowanych remontów.

3. Zobowiązuje się właściwych ministrów do rozważenia możliwości wydzielania zaopatrzenia materiałowego i części zamiennych na cele remontowe i wydania w tym zakresie odpowiednich zarządzeń.

IV. Wykonawstwo remontów.

§ 8. 1. Zobowiązuje się ministrów i prezydów wojewódzkich rad narodowych do wydania poleceń dokonania przez właściwe jednostki organizacyjne analizy istniejącego systemu wykonawstwa remontów w podległych jednostkach organizacyjnych.

2. W zależności od wyników przeprowadzonych analiz oraz wniosków wynikających z tych analiz właściwi ministrowie oraz prezydów wojewódzkich rad narodowych powinni wydawać sukcesywnie zarządzenia mające na celu:

- 1) ustalenie wytycznych kierunkowych dotyczących koncentracji i specjalizacji baz i przedsiębiorstw remontowych; w wytycznych tych należy uwzględnić specjalizację baz remontowych dla remontów określonych maszyn i urządzeń użytkowanych przez jednostki podporządkowane temu samemu ministerstwu lub prezydium wojewódzkiej rady narodowej bądź przez jednostki działające na tym samym terenie,
- 2) przechodzenie z tradycyjnego wykonawstwa remontów na remonty polegające na wymianie całych zespołów składowych maszyn lub urządzeń,
- 3) przygotowanie w przedsiębiorstwach i w bazach remontowych pewnej ilości wyremontowanych maszyn i urządzeń, które baza remontowa będzie sprzedawać lub wypożyczać przedsiębiorstwom oddającym taką samą maszynę lub urządzenie do remontu,
- 4) zorganizowanie i wyszkolenie wyspecjalizowanych бригад remontowych do przeprowadzania remontów określonych maszyn i urządzeń produkcyjnych; wyspecjalizowane бригады mogą mieć zasięg branżowy lub terenowy, tzn. mogą wykonywać remonty maszyn w przedsiębiorstwach podległych temu samemu zjednoczeniu lub leżących na określonym terenie,
- 5) zwiększenie wykorzystania maszyn i urządzeń warsztatów remontowych dla potrzeb własnych zakładów, jak i dla potrzeb innych zakładów w ramach tego samego zjednoczenia lub zlokalizowanych na określonym terenie,
- 6) przeznaczanie ujawnionych niedostatecznie wykorzystanych lub zbędnych powierzchni w warsztatach remontowych na cele produkcyjne, w razie ich przydatności do tych celów,
- 7) zorganizowanie centralnych baz do regeneracji części zamiennych w celu zmniejszenia zapotrzebowania na nowe części; centralne bazy do regeneracji części powinny regenerować części na zamówienie lub w celu odprzedaży,
- 8) stosowanie w remontach części zamiennych nowoczesnych metod, jak napawanie, klejenie, metalizacja natryskowa itp.

§ 9. 1. Zobowiązuje się prezydów wojewódzkich rad narodowych oraz właściwych ministrów, którym podlegają przedsiębiorstwa remontowo-budowlane, remontowo-montażowe oraz inne, powołane do wykonywania remontów budynków i budowli, do wydania poleceń tym przedsiębiorstwom, aby nie przyjmowały od 1962 r. do wykonania nowo rozpoczętych robót inwestycyjnych, jeżeli zaplanowane potrzeby przeprowadzania remontów oraz robót remontowych związanych z usunięciem szkód górniczych na danym terenie nie są w pełni zaspokojone.

2. Zobowiązuje się wojewódzkie komisje rozdziału robót do przestrzegania zasady określonej w ust. 1 przy pracach związanych z rozdziałem robót na 1962 r.

3. Zobowiązuje się Przewodniczącemu Komisji Planowania przy Radzie Ministrów do ustalania w projektach narodowych planów gospodarczych — na wniosek Ministra Gospodarki Komunalnej oraz innych ministrów nadzorujących przedsiębiorstwa, o których mowa w ust. 1 — zadań produkcyjnych oddzielnie dla przedsiębiorstw remontowych oraz odrębnych wskaźników zatrudnienia i funduszu płac dla tych przedsiębiorstw.

§ 10. 1. W celu zapewnienia niezbędnego potencjału wykonawczego dla remontów niektórych podstawowych i powszechnych maszyn i urządzeń oraz zapewnienia warunków do właściwej jakości robót remontowych zobowiązuje się do koordynacji działalności remontowej:

- 1) Ministra Komunikacji — w zakresie remontów taboru kolejowego, oraz w zakresie remontów samochodów, zgodnie z przepisami uchwały nr 462 Rady Ministrów z dnia 26 listopada 1959 r. w sprawie organizacji zaplecza technicznego motoryzacji oraz obrotu pojazdami samochodowymi, a ponadto w zakresie nadzoru nad stanem technicznym bocznic kolejowych stosownie do przepisu art. 28 ustawy z dnia 2 grudnia 1960 r. o kolejach (Dz. U. Nr 54, poz. 311),
- 2) Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych — w zakresie remontów maszyn budowlanych oraz maszyn i urządzeń przemysłu materiałów budowlanych,
- 3) Ministra Górnictwa i Energetyki — w zakresie urządzeń energetycznych, a w szczególności: kotłów, turbin, turbogeneratorów, silników energetycznych o dużych mocach, transformatorów, kompresorów i turbokompresorów,
- 4) Ministra Przemysłu Ciężkiego — w zakresie remontów obrabiarek do metalu,
- 5) Ministra Żeglugi — w zakresie remontów taboru żeglugi śródlądowej,
- 6) Ministra Rolnictwa — w zakresie remontów traktorów, maszyn rolniczych oraz obrabiarek zakładów mechanizacji rolnictwa.

2. Upoważnia się wymienionych w ust. 1 ministrów do:

- 1) regulowania trybu badania zdolności wykonawstwa remontów oraz trybu zgłaszania potrzeb remontowych do planów wieloletnich i rocznych,
- 2) określania w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami zadań inwestycyjnych związanych z rozbudową we własnym zakresie i w innych resortach potencjału wykonawczego niezbędnego do zapewnienia wykonawstwa zaplanowanych remontów,
- 3) opracowywania w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami projektów aktów normatywnych niezbędnych do realizacji zadań, o których mowa w pkt 2, oraz do zawierania wieloletnich porozumień na wykonywanie remontów określonych maszyn i urządzeń.

3. W organizacji gospodarki remontowej należy wykorzystać w szerokiej mierze instytucje zjednoczeń wiodących, przedsiębiorstw prowadzących i patronackich stosując w odpowiedni sposób przepisy uchwały nr 195 Rady Ministrów z dnia 9 czerwca 1960 r. o współpracy i koordynacji branżowej (Monitor Polski Nr 56, poz. 268) oraz uchwały nr 388 Rady Ministrów z dnia 17 listopada 1960 r. o przedsiębiorstwach prowadzących (Monitor Polski Nr 94, poz. 417).

§ 11. 1. Zobowiązuje się Ministra Przemysłu Ciężkiego do zorganizowania i systematycznego rozszerzania wykonawstwa remontów precyzyjnych i skomplikowanych maszyn i urządzeń w podległych mu przedsiębiorstwach bądź produkujących te maszyny, bądź innych wyznaczonych przedsiębiorstwach lub bazach remontowych.

2. Systemem wykonawstwa remontów określonym w ust. 1 powinny być objęte te produkowane w podległych Ministerstwu Przemysłu Ciężkiego przedsiębiorstwach i pochodzące z importu precyzyjne i skomplikowane maszyny, dla których ich użytkownicy nie mogą zapewnić wykonania remontu w takiej jakości, jaka jest niezbędna do utrzymania właściwego poziomu technicznego tych maszyn.

3. Pierwszy wykaz maszyn i urządzeń, o których mowa w ust. 1 i 2, powinien być ustalony w terminie do dnia 30 listopada 1961 r. przez Ministra Przemysłu Ciężkiego w poro-

zumieniu z zainteresowanymi ministrami i podany do wiadomości zainteresowanym ministrom, którym podlegają przedsiębiorstwa użytkujące te maszyny i urządzenia.

4. Upoważnia się Ministra Przemysłu Ciężkiego do uregulowania trybu zgłaszania przez inne resorty potrzeb w zakresie wykonawstwa remontów maszyn objętych wykazem, o którym mowa w ust. 3, oraz następnymi wykazami.

V. Modernizacja maszyn i urządzeń.

§ 12. 1. Przy planowaniu kapitalnych remontów zużytych fizycznie i ekonomicznie maszyn i urządzeń należy badać możliwość zaniechania remontu i zastąpienia przestarzałych maszyn — maszynami nowoczesnymi.

2. Przy wykonywaniu kapitalnych remontów maszyn i urządzeń należy przeprowadzać modernizację mającą na celu unowocześnienie procesu produkcyjnego, zwiększenie wydajności, zmniejszenie zużycia surowców przy produkcji, zmniejszenie zużycia energii elektrycznej, paliwa, polepszenie jakości wyrobów i usług.

3. Kierunki oraz sposoby modernizacji maszyn i urządzeń użytkowanych przez wszystkie lub większość przedsiębiorstw podległych danemu zjednoczeniu powinny być opracowywane oraz koordynowane przez zjednoczenie, a w uzasadnionych przypadkach przez resort, któremu przedsiębiorstwa podlegają.

4. Dokumentacja niezbędna do przeprowadzenia modernizacji, w zależności od jej zakresu i rodzaju obiektów, które zamierza się modernizować, powinna być wykonywana przez specjalistyczne biura projektowe, biura konstrukcyjne, a także przez zespoły specjalistów (grupy fabryczne), którym mogą być przez dyrektora przedsiębiorstwa zlecone do wykonania projekty modernizacyjne na zasadach prac zleconych.

5. Dokumentacja niezbędna do przeprowadzenia modernizacji powinna zawierać obliczenia dotyczące spodziewanych efektów i porównanie spodziewanych efektów z kosztami modernizacji oraz ekonomiczne uzasadnienie celowości przeprowadzania modernizacji.

VI. Eksploatacja, konserwacja oraz odpowiedzialność za utrzymanie środków trwałych w należytych stanie technicznym.

§ 13. 1. Zobowiązuje się ministrów oraz prezydów wojewódzkich rad narodowych do wydania poleceń podległym jednostkom organizacyjnym, aby zapewniły:

- 1) należyte przeszkolenie obsługi maszyn i urządzeń produkcyjnych i zaopatrzenie tej obsługi w odpowiednie instrukcje o eksploatacji i ruchu oraz systematyczne szkolenie służb remontowych,
- 2) terminowe przeprowadzanie czynności konserwacyjnych, a w szczególności smarowania maszyn i urządzeń, utrzymywania miejsc pracy i maszyn w czystości,
- 3) wykonywanie przeglądów i remontów zgodnie z harmonogramem remontów.

2. Zobowiązuje się ministrów do wydania w terminie do dnia 31 grudnia 1961 r. wytycznych określających obowiązki i bezpośrednią odpowiedzialność użytkowników środków trwałych oraz jednostek organizacyjnych prowadzących i nadzorujących gospodarkę remontową za należytą eksploatację, wykorzystanie i utrzymanie w należytych stanie tych środków.

3. Ministrowie, którym podlegają przedsiębiorstwa przemysłowe, powinni wykorzystywać przy wydawaniu zarządzeń, o których mowa w ust. 2, ogólne wytyczne dotyczące obowiązków i odpowiedzialności za gospodarkę środkami trwa-

lymi w przedsiębiorstwach przemysłowych, stanowiące załącznik do uchwały.

4. Ministrowie, którym podlegają przedsiębiorstwa nie wymienione w ust. 3, uwzględnią w wytycznych, o których mowa w ust. 2, specyfikę branżową i organizacyjną podległych jednostek.

§ 14. Zobowiązuje się Prezes Głównego Urzędu Statystycznego do rozpatrzenia możliwości i przedstawienia wniosków dotyczących zapewnienia sprawozdawczości z zatrudnienia pracowników związanych z wykonawstwem remontów Przewodniczącemu Komisji Planowania przy Radzie Ministrów.

§ 15. Zobowiązuje się właściwych ministrów do zapewnienia warunków sprzyjających wykonywaniu poszczególnych remontów w systemie akordu zryczałtowanego oraz do opracowania w porozumieniu z Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac zasad wynagradzania robotników remontowych zatrudnionych w tym systemie.

§ 16. Zobowiązuje się Ministra Oświaty i Ministra Szkolnictwa Wyższego do skontrolowania, czy w programach nauczania szkół zawodowych i wyższych szkół technicznych są uwzględnione w dostatecznym stopniu zagadnienia związane z gospodarką remontową.

§ 17. 1. Zobowiązuje się właściwych ministrów, którym podlegają instytuty naukowo-badawcze, do objęcia od roku 1962 oraz — w miarę możliwości — uzupełnienia planu prac 1961 r. tematyką prac naukowo-badawczych z dziedziny gospodarki remontowej, a w szczególności w zakresie

- 1) przebiegu zużycia części zamiennych,
- 2) jakości materiałów używanych do remontów oraz możliwości stosowania materiałów zastępczych i tworzyw sztucznych,
- 3) koncentracji i specjalizacji remontów maszyn i urządzeń,
- 4) efektywności gospodarki remontowej,

- 5) organizacji kierownictwa służb remontowych,
- 6) badania normatywów remontowych dla podstawowych i powszechnych maszyn i urządzeń.

2. Zobowiązuje się Instytut Ekonomiki i Organizacji Przemysłu do nawiązania współpracy z innymi instytutami naukowo-badawczymi w zakresie prac i badań; o których mowa w ust. 1.

3. Ministrowie, którym podlegają przedsiębiorstwa produkujące maszyny i urządzenia użytkowane powszechnie, spowodują zorganizowanie w 1961 r. i 1962 r. w tych zakładach lub u wybranych użytkowników maszyn szczegółowych badań nad przebiegiem zużycia i okresem trwałości części i zespołów produkowanych przez nich maszyn i — w zależności od wyników tych badań — wprowadzą odpowiednie zmiany konstrukcyjne, materiałowe i inne w celu przedłużenia okresów zużycia i zmniejszenia kosztów remontów.

VII. Przepisy końcowe.

§ 18. Zaleca się centralnym związkowi spółdzielczym uregulowanie gospodarki remontowej w jednostkach spółdzielczych przy uwzględnieniu zasad określonych w niniejszej uchwale.

§ 19. Przepisy uchwały dotyczące ministrów i prezydentów wojewódzkich rad narodowych stosuje się odpowiednio do kierowników urzędów centralnych i prezydentów rad narodowych miast wyłączonych z województw.

§ 20. Traci moc uchwała nr 126 Prezydium Rządu z dnia 14 lutego 1953 r. w sprawie gospodarki remontowej w wielkim i średnim przemyśle (Monitor Polski Nr A-19, poz. 253).

§ 21. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia

Prezes Rady Ministrów: w z. *P. Jaroszewicz*

Załącznik do uchwały nr 365 Rady Ministrów z dnia 20 września 1961 r. (poz. 340).

OGÓLNE WYTYCZNE DOTYCZĄCE OBOWIĄZKÓW I ODPOWIEDZIALNOŚCI ZA GOSPODARKE ŚRODKAMI TRWAŁYMI W PRZEDSIĘBIORSTWACH PRZEMYSŁOWYCH

1. W każdym przedsiębiorstwie należy podzielić istniejące środki trwałe na grupy i dla każdej grupy wyznaczyć spośród kierowniczego personelu pracowników odpowiedzialnych za stan środków trwałych, z tym że maszyny i urządzenia produkcyjne danego wydziału produkcyjnego powinny być powierzone kierownikom tych wydziałów. W uzasadnionych przypadkach niektóre obiekty i urządzenia ogólnozakładowe mogą być powierzone głównemu mechanikowi.

2. Kierownicy wydziałów produkcyjnych powinni powierzyć imiennie każdą maszynę pod opiekę i odpowiedzialność pracownikom obsługi.

3. Za stan techniczny i należyte wykorzystywanie maszyny i urządzenia powinna być odpowiedzialna obsługa i kierownik wydziału produkcyjnego niezależnie od tego, czy służba remontowa danego wydziału jest podporządkowana kierownikowi tego wydziału, czy też — jak to ma miejsce przy scentralizowanej organizacji remontów — głównemu mechanikowi.

4. W odniesieniu do każdej maszyny i urządzenia należy podzielić zakres czynności konserwacyjno-remontowych na wykonywane przez:

- a) obsługę lub personel podległy kierownikowi wydziału produkcyjnego,
- b) służbę remontową podległą głównemu mechanikowi.

5. Podstawowym dokumentem, według którego należy wykonywać czynności konserwacyjno-remontowe, powinien być harmonogram (roczny, kwartalny, miesięczny) przeglądów i remontów opracowany zgodnie z normatywnym systemem planowo-zapobiegawczych remontów dla wszystkich użytkowanych środków trwałych.

6. Służba głównego mechanika przy każdej organizacji wykonawstwa remontów powinna być upoważniona i zobowiązana do kontroli terminowości i jakości wykonania tych czynności konserwacyjno-remontowych, które są wykonywane przez personel podległy kierownikom wydziałów produkcyjnych.

7. Kierownicy wydziałów produkcyjnych są obowiązani przekazywać służbie głównego mechanika w ustalonych terminach maszyny do remontu. Nieprzekazanie maszyny może nastąpić na podstawie decyzji pisemnej dyrektora przedsiębiorstwa. Decyzja taka zwalnia głównego mechanika od współodpowiedzialności za stan techniczny środka trwałego.

8. Nieprawidłowości w przekazywaniu maszyn do remontu oraz w wykonywaniu czynności konserwacyjno-remontowych powinny być każdorazowo (dla podstawowych obiektów produkcyjnych) lub okresowo przekazywane do wiadomości zjednoczeniu.